

Thiện Hoa 6

Ngôi Nhà Thứ Hai Của Em

Diệu Hoàng - Nguyễn Thị Hải Yến

Em bước chân vào Gia Đình Phật Tử Thiện Hoa 6 là một sự tình cờ và may mắn. Thời gian dần trôi, dường như Gia đình Thiện Hoa 6 như là một ngôi nhà thứ hai của em. Ở đó, các anh chị huynh trưởng sẵn sàng chăm lo và dạy dỗ chúng em. Em nghĩ, Gia Đình Phật Tử thật giống với một gia đình thực thụ.

Khi chập chững bước vào Mái Nhà Lam, em còn nhiều bỡ ngỡ vì mọi thứ đều lạ lẫm đối với em. Từ cách xưng hô, từ các lễ nghi đối với quý thầy đến cách chào hỏi, các môn tu học và cách thức sinh hoạt đều không như em nghĩ đơn giản hồi còn ở nhà. Vì vậy, khi anh chị trưởng giao việc, em e dè chưa dám làm vì sợ làm không đúng với “Gia Đình Phật Tử” (!). Thỉnh thoảng, em có nhiều ý kiến riêng, muốn đóng góp cho các anh chị và với Đoàn nhưng ngại quá! Chắc gì các anh chị ấy hiểu mình! Cho nên em đành thôi, không dám nói gì cả. Khi đã đủ điều kiện, em được phát nguyện vào Đoàn, trở thành đoàn sinh chính thức của GDPTVN. Trong buổi lễ, em tập trung chú ý từng lời mà bác Gia trưởng nhắc nhở em khi đeo huy hiệu hoa sen như thế nào, khi mặc đồng phục ra sao. Tuyệt vời nhất là lúc bác tuyên bố em được công nhận là Đoàn viên GDPTVN. Lúc đó, em thật sung sướng. Em tự hứa với mình sẽ đi sinh hoạt đều, cố gắng tu học thật nghiêm chỉnh, luôn vâng lời dạy bảo của quý thầy và các anh chị huynh trưởng.

Sau Chu niên lần thứ 4 này, em đã sống dưới mái chùa Giác Sanh, trong ngôi nhà Thiện Hoa 6 tròn một năm chẵn. Nhiều cảm xúc kỳ lạ cứ vây quanh em. Rộn ràng có. Nôn nao có. Mừng vui có mà lo lắng cũng có. Lo lắng vì năm học này em học năm cuối bậc Tiểu học. Các bạn trong Đoàn cùng lứa tuổi em, có bạn vì bận học phải tạm nghỉ sinh hoạt. Có bạn đi sinh hoạt không được đều đặn. Riêng em, em đã phải làm nhiều bài tập và học nhiều bài học cho xong trước ngày Chủ nhật để được đến ngôi nhà thứ hai của em.

Mệt đấy nhưng cũng vui đấy! Em thấy rằng, một tuần lễ sáu ngày đã dành cho trường lớp rồi, sao mình không bỏ ra một ngày ngắn ngủi cho ngôi nhà thứ hai của mình? Nghĩ thế, em bỗng nhiên không thấy mệt nữa. Chủ nhật, được đến với Gia đình, em sẽ gặp được bé Nhân nhỏ xinh xinh thật đáng yêu biết mấy. Lâu lâu còn có bé Huệ Hương (có biệt danh “Ba Lỗ”) vô cùng dễ thương chạy ra chạy vào Đoàn quán làm cho không khí sinh hoạt thêm vui nhộn. Có lần, anh Đoàn trưởng Đoàn Oanh Vũ hỏi em: “Ở nhà, con thương ai nhất?” Em trả lời: “Dạ! Con thương mẹ nhất!”. Rồi anh Đoàn trưởng hỏi tiếp: “Ở chùa, con thương ai nhất?”. Em

không ngần ngại mà nói luôn: “Con thương hết các anh chị em và các bạn!”. Anh Đoàn trưởng cười sặc sụa, lắc lắc cái đầu mà nói: “Chịu thua con luôn đó!”. Hổng biết, anh Đoàn trưởng nghĩ sao, chứ em nói thật tình mà. Chắc là anh Đoàn trưởng cho rằng em nói vậy để làm vui lòng anh? Vì anh Đoàn trưởng chính là thầy dạy học lớp Bốn của em. Thầy đưa em đến với Gia đình Thiện Hoa 6 hàng tuần. Có lẽ thầy nghĩ là em nói thế để không làm phật lòng thầy? Nhưng đó là sự thật một trăm phần trăm.

Ở trường, nhiều lúc các bạn chơi với em không có tình mến thương như trong Gia Đình Phật Tử. Chính Gia Đình Phật Tử - ngôi nhà thứ hai của em - đã bồi đắp cho em nhiều cảm mến nhất.

Mùa hè năm 2007, em được dự trại hè Lục Hoà 3 với Gia đình Thiện Hoa 6. Gia đình đi trại chỉ với gần 30 người nhưng thật là vui hết biết. Lần đầu tiên em đi chơi xa như thế. Em tung tăng với sóng biển Vũng Tàu, đêm về được chơi “quanh đèn” như một cuộc lửa trại nho nhỏ. Em không ngại ngùng nữa nên cũng lên ca hát cùng các bạn. Sáng hôm sau được chơi trò chơi lớn trên núi Nhỏ. Bố và đứa em họ của em cùng đi với em. Lúc về, bố rất vui vì thấy sự sinh hoạt của Gia Đình Phật Tử có nhiều ích lợi nên bố mẹ thường xuyên tạo điều kiện thuận lợi cho em đến với ngôi nhà thứ hai này.

Em mong ước sao cho mình được mãi mãi và mãi mãi về sau là Đoàn viên Áo Lam của GDPTVN mến yêu

Nguồn: gdptthegioi.net/2010/02/bai-du-thi-viet-van-9/